

1

Braderup, Sylt, dinsdag 6 juli

Haar hart klopte in haar keel. Het was bijna zover. Silke wreef in haar zweterige handen en volgde Leif, haar vriend en studiegeenoot, door de open tuinpoort van het prachtige huis met rieten dak. Schilderachtiger dan dit hier vond je het niet op Sylt.

Ze bleef even staan en snoof diep de zilte lucht in, die naar zee en algen rook. Boven hun hoofden vochten meeuwen luidruchtig om prooien. Het was een heldere, zonnige dag, met slechts een paar wolken aan de stralend blauwe hemel.

Met een kriebel in haar buik liep ze achter Leif aan over het kleine, met natuurstenen geplaveide pad dat hen rechtstreeks naar de voordeur leidde. Ze voelde zich als een klein kind dat op de ochtend van haar verjaardag bij de met cadeautjes beladen ontbijttafel komt. Alleen waren hier geen cadeautjes, maar kwam ze met elke stap dichterbij haar misschien wel grootste idool: de beroemde schrijver Johannes Falkenberg.

Silke kon nog steeds niet geloven dat hij hun een interview had toegezegd. Ze had hem aan de telefoon uitgelegd waar haar proefschrift over ging en Falkenberg leek overtuigd van het belang ervan. Hij zou een waardevolle gesprekspartner zijn. Dat ze met hem mocht spreken was meer dan ze had durven hopen.

Aangekomen bij de voordeur zocht Silke naar een naambord-

je, maar ze vond er geen. Onzeker tikte ze Leif op de schouder. ‘Weet je zeker dat hij hier woont?’ vroeg ze zachtjes.

Leif knikte. ‘Hij heeft je toch dit adres gegeven? Het moet hier dus zijn. Het is eigenlijk logisch dat hij geen naambordje heeft. Hij zal toch een zekere anonimiteit willen behouden zodat hij in alle rust kan schrijven.’

‘Tja, vandaag zal het niets worden met zijn rust, want nu komen wij eraan,’ constateerde Silke uitgelaten en ze lachte. Ze verstomde onmiddellijk weer en keek haastig om zich heen, terwijl ze haar notitieboekje vastklemde. Ze beet op haar onderlip om de nervositeit te onderdrukken die haar lichaam in zijn greep had. ‘Ik ben zo opgewonden. Ik heb zoveel vragen voor hem.’

Als dit echt het huis van Falkenberg was, dan zou ze straks oog in oog staan met de schrijver wiens boeken ze allemaal verslonden had en wiens schrijfstijl en ideeën ze zo bewonderde. Falkenberg was een meester in zijn vak, een virtuoos die zijn lezer wist te boeien. Hij was een absolute professional die in zijn spannende thrillers onopgeloste moordzaken opnieuw onder de loep nam en kritisch herinterpreteerde.

Silke durfde niet aan te bellen, dus gaf ze Leif een por. ‘Doe jij het maar.’ Ze wreef in haar handen die, ondanks dat het buiten aangenaam warm was, koud waren.

Leif drukte op de bel en het subtiele geluid van de gong was door de gesloten deur heen te horen. Ze wachtten, maar er gebeurde niets.

Leif belde nog een keer. Weer niets.

Teleurgesteld liet Silke haar schouders zakken. ‘Hij lijkt er niet te zijn. Dat kan toch niet. Hij is onze afspraak toch niet vergeten?’ Ze wendde zich gefrustreerd af.

Maar Leif hield haar tegen. Hij wees naar de tuin. ‘Laten we

even gaan kijken. Misschien ligt hij achter in een ligstoel van het mooie weer te genieten en hoort hij de bel niet.'

'Vind je dat niet een beetje opdringerig?' vroeg Silke.

'Kom op! Jullie hebben een afspraak, hoor.' Leif liep al weg. Ze volgde hem iets langzamer, onzeker en met een vreemd gevoel in haar maag. Toen ze de hoek om gingen, bleef Leif plotseling staan. Silke botste bijna tegen hem op.

'Wat is er aan de hand?' fluisterde ze.

'Daar, kijk eens! Hij is thuis. Ik zei het toch.' Hij wees naar de open terrasdeur.

'Zie je hem dan?'

Leif schudde zijn hoofd.

'Laten we dan weer gaan.' Silke voelde onrust opkomen. 'We kunnen toch niet...'

'Kom.' Leif zette een stap in de richting van de terrasdeur. 'Denk aan je proefschrift. Hij is een belangrijke gesprekspartner. Deze kans mag je niet laten liggen!'

Daar moest Silke hem wel gelijk in geven. 'Oké, laten we het proberen.'

Samen betraden ze het gezellig ogende terras, dat voor de helft omgeven was door een palissade. Een kleine tafel en vier comfortabele tuinstoelen nodigden uit om het er lekker van te nemen. Op de tafel stond een karaf met ijsthee en een halfvol glas, met een klein boeket eigenhandig geplukte bloemen daarnaast.

'Meneer Falkenberg?' riep Leif door de halfopen terrasdeur. 'Meneer Falkenberg, bent u daar? We hebben een afspraak met u. Ik denk dat u de bel niet hebt gehoord. We staan hier achter op het terras.'

Maar er bewoog niets. Silkes twijfels kwamen weer opzetten. 'Misschien moeten we...'

Maar voordat ze haar zin kon afmaken, had Leif de deur al opengegooid. ‘Kom!’

Silke volgde hem wat aarzelend een lichte woonkamer met een laag plafond in, zoals gebruikelijk was in oude boerderijen. Het rook er naar oude muren en een beetje muf, maar Silke vond die geur wel lekker. De inrichting was rustiek maar verzorgd. Er stonden banken rond een lage tafel voor een open haard. Silke was verbaasd dat er geen televisie was. En hoewel de woonkamer gezellig oogde, klopte er iets niet.

Ze wilden net de gang in lopen toen Silke abrupt bleef staan. ‘Leif,’ fluisterde ze. Ze voelde haar hart een slag overslaan.

Leif draaide zich om en volgde haar blik. Toen hij zag wat Silke zo van streek maakte, deinsde hij geschrokken achteruit. ‘Verdorie, ik schrok me rot,’ mompelde hij met een licht trillende stem. ‘Meneer Falkenberg, excuseer ons voor het binnen-vallen. We hebben aangebeld, maar u reageerde niet.’

De schrijver lag op de bank te slapen. Silke had hem meteen herkend aan zijn donkere haar en zijn dichte, zwarte baard. De grote moedervlek op zijn wang bewees dat het Falkenberg moest zijn. Zijn gelaatstrekken waren markant, zijn huid bleek. Silke naderde hem voorzichtig. Ze merkte dat Falkenberg niet bewoog, hoewel hij allang wakker had moeten zijn. Hij moest diep slapen.

‘Meneer Falkenberg,’ probeerde ze nogmaals en ze legde voorzichtig een hand op zijn arm. Ze kreeg kippenvel toen ze zijn blote huid aanraakte. ‘Leif!’ Haar stem trilde. ‘Hij voelt zo koud aan.’

Leif kwam dichterbij, terwijl Silke haar blik niet kon afhouden van de man voor haar.

‘Kijk eens!’ Leif hield een doos onder Silkes neus. ‘Slaappillen. En hier: whisky. Hij lijkt een ernstig probleem te hebben.’

Silke knikte zwijgend. Ze verzamelde al haar moed om Falkenbergs pols te voelen. Maar die was er niet, constateerde ze geschokt. 'Leif. Hij is dood. Johannes Falkenberg is dood.'

'Dat kan niet! Hij kan toch niet zomaar dood zijn...' stamelde Leif ongelovig.

Silke voelde een knoop in haar maag, terwijl de tranen haar in de ogen schoten. Ze hadden alleen maar een praatje willen maken, maar in plaats daarvan vonden ze de beroemde schrijver dood op de bank. Verbijsterd staarde ze naar de levenloze man en elk detail brandde zich op haar netvlies: het dichte haar, de heldere blik, de handen die zoveel geweldige boeken hadden geschreven, de zegelring aan zijn vinger. Hij zag eruit alsof hij aan het dromen was, maar de droom was voorbij, althans voor hem.

Uit haar ooghoeken zag ze hoe Leif zijn mobiele telefoon tevoorschijn haalde en er verwoed op begon te tikken. 'Ik bel de politie,' legde hij uit.

Silke knikte mechanisch terwijl ze Falkenberg bleef aanstaren, alsof ze hem daarmee weer tot leven kon roepen. De dag had een dramatische wending genomen die zelfs Falkenberg in zijn boeken niet had kunnen bedenken.

2

Westerland, dinsdag 6 juli

Moe leunde Nele achterover in haar stoel, die ze naast haar collega Ole had geschoven. Ze vouwde haar handen in haar nek. Zonnestralen vielen schuin door de grote ramen van het politiebureau op Sylt en wierpen een warm, gouden licht op de plankenvloer van het kantoor. Buiten was het een perfecte zomerdag – blauwe lucht, slechts hier en daar een paar wolken. De hitte drong door de ruiten en creëerde een bijna slaperige sfeer in de kamer. Te gezellig voor het werk dat haar te wachten stond. Ze gaapte luid, maar hield snel haar hand voor haar mond.

‘Sorry,’ mompelde ze.

‘Te weinig slaap of nog niet gewend aan de gezonde eilandlucht?’ vroeg Ole met een scheve grijns. ‘Ze zeggen dat de ruige zeewind je moe maakt.’

‘Onzin, ik ben zelf een kustkind. Wind is wind, of het nu in Kiel is of op Sylt, dat maakt niet veel uit,’ antwoordde Nele grijnzend. Ze mocht haar nieuwe partner wel. Hij was een zonnige jongen, een van die nonchalante surfers die goed in de smaak vielen bij de vrouwen. Toch was hij helemaal niet arrogant, alleen moeilijk te peilen. Zijn ontspannen, open manier van doen leek een masker te zijn waarachter hij zijn ware ik verborg. Dat vermoedde ze tenminste. Ze voelde dat hij slim was – waar-

schijnlijk intelligenter dan hij zich voordeed.

Ze wierp een korte blik op Markus Bergmann, haar hoofd-commissaris, die zwijgend naar zijn beeldscherm staaarde alsof hij verdiept was in een dossier. Zijn kale kruin glom in de zon en er glinsterden zweetdruppels op zijn voorhoofd. Zijn zorgvuldig getrimde snor was net zo grijs als zijn haar. Hij ging binnenkort met pensioen en dan zou zijn functie vrijkomen. Misschien voor Nele, ze zou wel zien.

Haar werkplek bevond zich in een open kantoortuin met meerdere bureaus. Iedereen had hier zijn vaste plek, maar er waren geen eigen kantoren in het kleine politiebureau in Westerland. Op dit moment hing er een rust die slechts af en toe werd onderbroken door telefoongesprekken of het getik op toetsenborden. Aan de muren hingen een paar vergeelde landkaarten van het eiland en een oude kalender die nooit was bijgewerkt.

De ventilator in de hoek van de kamer zoemde zachtjes, maar bracht nauwelijks verkoeling in de broeierige zomerse hitte. Nele voelde haar shirt aan haar rug plakken terwijl ze probeerde zich op haar werk te concentreren.

‘Ik denk dat dat alles is,’ zei Ole, terwijl hij zich uitrekte en zijn blik van het scherm afwendde. ‘Alles is netjes gedocumenteerd. De zaak kan worden gesloten als jij akkoord gaat.’

Nele knikte, maar haar ogen bleven op Oles scherm gericht. Ze probeerde moeizaam haar gedachten op een rijtje te krijgen. ‘Op de een of andere manier...’ mompelde ze peinzend, en ze opende opnieuw de verhoorverslagen ‘... heb ik het gevoel dat we iets over het hoofd zien.’

Ole zuchtte en fronste zijn wenkbrauwen. ‘Nele, we hebben alles al tientallen keren doorgenomen. Er valt niets meer te vinden. Digitaal hebben we nu alles compleet, ook de forensische rapporten.’

‘Misschien,’ antwoordde ze en ze wierp een blik op het raam. De ruiten moesten dringend schoongemaakt worden. Er trok iets in haar borst toen ze zweet langs haar nek voelde lopen. Ze weerstond de absurde neiging om haar shirt uit te trekken en stelde zich geamuseerd de reacties van haar collega’s voor als ze het toch zou doen.

Ze zuchtte en keerde in gedachten terug naar de verslagen. ‘Voordat we de zaak definitief afsluiten, moeten we de getuigenverklaringen nog eens doornemen. Voor de zekerheid.’

‘Controlefreak,’ zei Ole met een brede grijns. ‘Ik wed dat we niets zullen vinden. Deze zaak is waterdicht.’

Nele knipperde met haar ogen en probeerde de letters op het scherm helder te krijgen. Ze leken wel voor haar ogen te dansen. Het was veel te benauwd voor dit soort werk. De hitte van de dag zou zich later vast en zeker in een onweersbui ontladen. ‘Misschien heb je gelijk,’ gaf ze uiteindelijk toe. Ze liet haar hand van het bureau zakken en haalde haar vingers door haar lange haar, dat in haar nek plakte. ‘Misschien moeten we...’

Maar voordat ze verder kon praten, ging de telefoon op haar eigen bureau over. Ze rolde haar stoel erheen, pakte de hoorn en hield hem tegen haar oor. ‘Petersen.’

‘Nele, met Ossi,’ zei haar collega van de buitendienst. ‘We hebben een telefoontje gekregen. Er ligt een lijk in een strandhuis in Braderup. Johannes Falkenberg – zegt die naam je iets?’

Falkenberg. Een bekende naam die een plotselinge onrust in Nele opriep. ‘Ja, de beroemde schrijver. Wat is er gebeurd?’

‘Het lijkt op zelfmoord. Hij heeft een afscheidsbrief achtergelaten. Twee fans hebben hem op de bank gevonden, met een fles whisky en pillen naast zich. De dokter is onderweg, maar we hebben iemand nodig om alles te controleren.’

Nele liet de hoorn even zakken en haalde diep adem. Zelf-

moord? ‘Bedankt, Oskar. We zijn onderweg.’

‘Oké. Veel succes. Ach, Nele, noem me alsjeblieft Ossi, net als iedereen hier.’

‘En Ossi moet een afkorting van Oskar zijn?’

‘Natuurlijk, wat anders? Zo word ik al genoemd sinds ik me kan herinneren.’

‘Oké, Ossi. Ik zal mijn best doen.’ Ze hing op en draaide zich om naar Markus, die haar vragend aankeek. ‘Zelfmoord waarschijnlijk. Strandhuis in Braderup. Johannes Falkenberg,’ vatte Nele samen.

‘Falkenberg?’ vroeg Bjarne, de jonge IT-forensisch onderzoeker van de tafel ernaast. ‘De misdaadschrijver?’

‘Precies,’ bevestigde Nele en ze wendde zich tot Ole. ‘Ken je hem?’

‘Natuurlijk. Iedereen op Sylt kent Falkenberg.’

Nele wierp een vragende blik op Markus, die even knikte en op Ole wees. ‘Jullie gaan samen. Bjarne bekommert zich wel om de verhoorverslagen die je nog wilde doornemen.’

Markus had dus toch alles gehoord. Nele had dat wel vermoed, ook al kende ze hem nog maar kort en kon ze hem nog niet helemaal inschatten.

‘Oké.’ Ze pakte de autosleutels. ‘Ole, ga je nog mee of hoe zit het?’

Ole knikte. Hij klapte zijn laptop dicht en volgde haar de trap af naar buiten. Een warme bries waaide Nele tegemoet toen ze de deur van het oude, gemoderniseerde gebouw opende. De felle zon verblindde haar even en ze zette haar zonnebril op. Samen liepen ze naar de dienstauto. Johannes Falkenberg... Wat was het toch tragisch als iemand het besluit nam om uit het leven te stappen.

Ze vroeg zich af wat voor beeld haar te wachten stond in het huis van de schrijver toen ze in de auto stapte en de motor startte.